

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 15144/2551

พนักงานอัยการประจำศาลแขวงสมุทรปราการ โจทก์ นายนิรันดร์ อารีย์จิตเกษม โจทก์ร่วม นางประยงค์ นาคเกิด จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 219, พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4, ป.อ. มาตรา 56, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4, พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 7

ย่อ / หลักกฎหมาย

ศาลชั้นต้นพิพากษาให้ลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกินสองปี เมื่อศาลอุทธรณ์ภาค 1 ยังคงลงโทษจำเลยไม่เกินกำหนดดังกล่าว คดีจึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา 219 ประกอบ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง ฯ มาตรา 4 การที่จำเลยฎีกาว่าศาลชั้นต้นรับฟังพยานหลักฐานของโจทก์และโจทก์ร่วมว่า จำเลยเป็นหนี้โจทก์ร่วมตามหนังสือสัญญากู้ยืมเงินและจำเลยออกเช็คพิพาทเพื่อชำระหนี้ดังกล่าวแก่โจทก์ร่วม จึงเป็นการออกเช็คพิพาทเพื่อชำระหนี้ที่มีอยู่จริงและบังคับได้ตามกฎหมาย โดยพิจารณาจากหนังสือสัญญากู้ยืมเงินดังกล่าวเพียงฉบับเดียว และศาลอุทธรณ์ภาค 1 ไม่หยิบยกขึ้นวินิจฉัย ทั้งที่โจทก์ร่วมไม่ได้อ้างพยานหลักฐานดังกล่าวเป็นพยานในชั้นสอบสวน จึงต้องฟังเป็นคุณแก่จำเลยว่าจำเลยออกเช็คพิพาทแก่โจทก์ร่วมโดยไม่มีหลักฐานกู้ยืมเป็นหนังสือ จึงมิใช่เป็นการออกเช็คพิพาทเพื่อชำระหนี้ที่มีอยู่จริงและบังคับได้ตามกฎหมายและจำเลยไม่มีเจตนากระทำความผิดนั้น เป็นฎีกาโต้เถียงดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานของศาลว่าพยานโจทก์และโจทก์ร่วมมีน้ำหนักรับฟังได้เพียงใด จึงเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามบทกฎหมายดังกล่าว คดีนี้ต้องห้ามคู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง จึงต้องรับฟังข้อเท็จจริงตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 1 เมื่อปรากฏว่าหนี้ตามหนังสือสัญญากู้ยืมเงินที่จำเลยได้ออกเช็คพิพาทเพื่อชำระหนี้แก่โจทก์ร่วมยังไม่ได้ชำระหนี้ให้ครบถ้วน จึงถือไม่ได้ว่าหนี้ที่จำเลยได้ออกเช็คเพื่อใช้เงินนั้นได้สิ้นผลผูกพันไปก่อนศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดอันเป็นเหตุให้ถือว่าคดีเล็กน้อย คดีจึงยังไม่เล็กน้อยตาม พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค ฯ มาตรา 7

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.2534 มาตรา 4 และนับโทษจำเลยต่อจากโทษในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 2505/2545 และ 3442/2545 ของศาลชั้นต้น จำเลยให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อ ระหว่างพิจารณา นายนิรันดร์ ผู้เสียหาย ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาต ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.2534 มาตรา 4 จำคุก 10 เดือน นับโทษจำเลยต่อจากโทษในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 2505/2545 หมายเลขแดงที่ 5644/2545 ของศาลชั้นต้น คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก จำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาแก้เป็นว่า โทษจำคุกให้รอลงโทษไว้ 1 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ยกคำขอให้นับโทษต่อ นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "คดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลย 10 เดือน

และศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาแก้เป็นว่า โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้ 1 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ยกคำขอให้ปรับโทษต่อ นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น เห็นว่า เป็นกรณีที่ศาลชั้นต้นพิพากษาให้ลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกินสองปี เมื่อศาลอุทธรณ์ภาค 1 ยังคงลงโทษจำเลยไม่เกินกำหนดดังกล่าว คดีจึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 219 ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ.2499 มาตรา 4 การที่จำเลยฎีกาว่าศาลชั้นต้นรับฟังพยานหลักฐานของโจทก์และโจทก์ร่วมว่า จำเลยเป็นหนี้โจทก์ร่วมตามหนังสือสัญญากู้ยืมเงิน และจำเลยออกเช็คพิพาทเพื่อชำระหนี้ดังกล่าวแก่โจทก์ร่วม จึงเป็นการออกเช็คพิพาทเพื่อชำระหนี้ที่มีอยู่จริงและบังคับได้ตามกฎหมายโดยพิจารณาจากหนังสือสัญญากู้ยืมเงินเพียงฉบับเดียว และศาลอุทธรณ์ภาค 1 ไม่หยิบยกขึ้นวินิจฉัย ทั้งที่โจทก์ร่วมไม่ได้อ้างพยานหลักฐานดังกล่าวเป็นพยานในชั้นสอบสวนจึงต้องฟังเป็นคุณแก่จำเลยว่า จำเลยออกเช็คพิพาทแก่โจทก์ร่วมโดยไม่มีหลักฐานกู้ยืมเป็นหนังสือ จึงมิใช่เป็นการออกเช็คพิพาทเพื่อชำระหนี้ที่มีอยู่จริงและบังคับได้ตามกฎหมายและจำเลยไม่มีเจตนากระทำความผิดนั้น เป็นฎีกาโต้เถียงดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานของศาลว่าพยานโจทก์และโจทก์ร่วมมีน้ำหนักรับฟังได้เพียงใด จึงเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงต้องห้ามมิให้ฎีกาตามบทกฎหมายข้างต้น ศาลชั้นต้นรับฎีกาในปัญหานี้มาเป็นการไม่ชอบศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยให้ มีปัญหาต้องวินิจฉัยฎีกาในปัญหาข้อกฎหมายของจำเลยที่ว่า การที่เจ้าพนักงานบังคับคดียึดที่ดินของนายบุญธรรมสามีจำเลยออกขายทอดตลาดนำเงินมาชำระหนี้ตามหนังสือสัญญากู้ยืมเงินดังกล่าวแก่โจทก์ร่วมแล้ว 504,107 บาท ทำให้หนี้ตามเช็คพิพาทสิ้นผลผูกพันไปก่อนศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุด คดีจึงเลิกกันตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.2534 มาตรา 7 หรือไม่ เห็นว่า คดีนี้ต้องห้ามคู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง จึงต้องรับฟังข้อเท็จจริงตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 1 ว่า หลังเกิดเหตุคดีนี้ โจทก์ร่วมฟ้องจำเลยและนายบุญธรรม เป็นคดีแพ่งหมายเลขดำที่ 376/2541 หมายเลขแดงที่ 390/2542 ของศาลจังหวัดสมุทรปราการให้รับผิดตามหนังสือสัญญากู้ยืมเงินและสัญญาค้ำประกัน ศาลพิพากษาคดีถึงที่สุดว่าจำเลยกู้ยืมและรับเงินไปจากโจทก์ร่วมจริงกับให้จำเลยและนายบุญธรรมร่วมกันชำระเงิน 593,666.66 บาท พร้อมดอกเบี้ยและค่าฤชาธรรมเนียมแก่โจทก์ร่วม แต่จำเลยและนายบุญธรรมไม่ชำระ โจทก์ร่วมจึงนำเจ้าพนักงานบังคับคดียึดที่ดินของนายบุญธรรม 3 แปลง ออกขายทอดตลาดได้เงินสุทธิชำระหนี้แก่โจทก์ร่วม 504,107 บาท ตั้งแต่วันที่ 24 ตุลาคม 2544 ตามบัญชีแสดงรายการรับ - จ่ายเงินครั้งที่ 1 ดังนั้น หนี้ตามหนังสือสัญญากู้ยืมเงินที่จำเลยได้ออกเช็คพิพาทเพื่อชำระหนี้แก่โจทก์ร่วมจึงยังไม่ได้ชำระให้ครบถ้วน กรณีถือไม่ได้ว่าหนี้ที่จำเลยได้ออกเช็คเพื่อใช้เงินนั้นได้สิ้นผลผูกพันไปก่อนศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดอันเป็นเหตุให้ถือว่าคดีเลิกกันตามข้ออ้างของจำเลย ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 วินิจฉัยว่าคดียังไม่เลิกกันตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.2534 มาตรา 7 จึงชอบแล้ว ฎีกาของจำเลยในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น" พิพากษายืน

องค์คณะ

สมควร วิเชียรวรรณ · ประทีป เฉลิมภักทรกุล · เรวัตร อิศราภรณ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/15144/2551>